

Natuur in de keistad

Hoewel de indruk bij sommige criticasters leeft dat steden in het hiernumaals steeds kolossaler en betonrijker worden ten koste van al wat groeit en bloeit, zijn er geheid nog legio natuurlijke wowmomenten [*wauwmomenten* mag ook] te ervaren binnen en buiten onze vijftiende-eeuwse stadspoorten; niet alleen in achenebbisje achterafjes, maar ook vlak bij drukbezochte straten, pleinen, singels en wat dies meer zij.

Het hoeft niet per se je pakkie-an te zijn, maar je moet het natuurlijk wel willen zien; als je je in een chique deux-pièces met diep decolleté of in een quasicomfortabele onesie opsluit in een tuktuk of in een coupeetje van de rood-gele cityboemel – al dan niet aangedreven door recent geüpdatete sjoemelsoftware, dan zie je slechts de kasseien en hooguit een glimp van de betraliede souterrains van een handjevol muurhuizen.

Een naar verluidt meer geëigende manier om de esthetiek van de natuur in de stad te ontdekken, is je erdoorheen te laten varen in een, op social media veel gelikete, rondvaartboot van de Waterlijn en aansluitend met een livegids, een hypermoderne wandelapp of een 1.0-versie daarvan in de vorm van een ietwat archaische, maar o zo handige stadsplattegrond rond te kuieren in het feeëriekke stadscentrum.

Vanaf het water, ten minste anderhalve meter onder straatniveau, kun je schuin tegenover het huis met de parse ruitjes een heuse gracieuze treurbeuk bewonderen en varend richting Huize Bollenburgh (je weet wel, waar Johan van Oldenbarnevelt zijn jeugd doorbracht) zie je op de eeuwenoude, soms halfvergane kademuren een grote variëteit aan varens en muurbloempjes.

Onder de bruggen vind je sporen van vleermuizen, insecten, ratten en andere bere-interessante zoölogische soorten die hier hun idyllische habitat hebben gevonden, maar klaarblijkelijk een ander dag-en-nachtritme hanteren dan de mens, want ze laten zich hoogstzelden zien, in tegenstelling tot vele gevederde stadsgenoten, zoals de slechtvalken die in de Onze-Lieve-Vrouwetoren in het schijnsel van 138 verantwoorde ledlampjes resideren en de reigers, die het hele jaar door in groten getale in de stad vertoeven en vanaf wankele takkenbosjes in de grachten zich tegoed doen aan een smakelijke vis of beyoncévlieg.

Overigens vinden we ook enigszins sinistere, vreemde vogels in de stad, maar daarover zullen we hier niet te veel uitweiden; wel remarquabel is de komst van een exceptionele vogel, die eind april vorig jaar te midden van kangoeroes, kaketoës, pinguïns en dromedarissen uit een ei kroop in de volière van een apetrots DierenPark Amersfoort: een valegierkuiken!

Maar laten we wel wezen, het is niet immer rozengeur en maneschijn wat de klok slaat: enerzijds kan de natuur zelf onvoorspelbaar wreed zijn en anderzijds is zij ook in

Amersfoort menigmaal onderwerp van discussie en zelfs snoeiharde strijd, wanneer de ene mens gewapend met shovel, cirkelzaag en Roundup de weelderig woekerende natuur wil terugdringen, terwijl de andere zich aan de zijlijn stilletjes verbijt of luidkeels protesteert vanuit de impressie dat alles op het gebied van flora en fauna naar de spreekwoordelijke gallemiezen, barrebiesjes of filistijnen gaat.

Het is jammer dat, om met de gerenommeerde rhythm-and-blueszanger Sam Cooke te spreken, 'the birds and the bees and the flowers and the trees' niet kunnen vertellen wat zij ervan vinden: waarschijnlijk zou de wereld er dan heel anders uitzien!